

In memoriam

Pavle Kozjek

Težko je napisati v prijazen spomin poslovične besede nekomu, ki si ga poznal, cenil in spoštoval. Spomniš se dogodkov, o katerih si bral, ne da bi poznal ljudi, o katerih bereš, in vendar upaš, da se bo dobro izteklo zanje. Toliko bolj te presune vest o negotovi usodi prijatelja, sodelavca. Morda poznaš alpinizem iz svoje izkušnje in si že doživel in preživel dogodek, za katerega bi bilo nemogoče pričakovati, da se boš izvlekel iz njega. Tudi tokrat, ko nas je dohitela novica, še nepotrjena, o tragičnem dogodku, smo upali, da gora ne bo hotela, saj se zgodijo res prav čudežna preživetja. Vendar je bila neusmiljena. Slovenija je majhna država, kar pa ne pomeni, da smo Slovenci majhen narod. Velikost, boljše rečeno, veličina nekega naroda se ne meri po njegovi številčnosti, marveč predvsem po njegovih dosežkih. Ti pa niso kolektivni, temveč individualni; so uspehi prizadevanja, znanja, navdušenja, tudi odrekovanja in žrtvovanja posameznikov. V vrhu svetovnih dosežkov v umetnosti, znanosti, športu Slovencev ni veliko. Alpinizem je verjetno edino področje, na katerem smo prav v svetovnem vrhu. Vsaka izguba pusti vrzel, izguba najboljših še toliko večjo. Pavle je bil v slovenskem in svetovnem vrhu alpinizma ena od maloštevilnih izstopajočih osebnosti ne le po dosežkih, za katere je bil deležen najuglednejših mednarodnih priznanj, temveč tudi po osebnih vrlinah, ki se jih njegovi res zvezdniški dosežki niso dotaknili. Spominjam se dveh njegovih predavanj kolegom iz društva, enega o vzponu na Mount Everest in drugega, letošnjega, o plezalskih podvigih v Omanu. Obakrat je šlo za vrhunske dosežke, enkrat v Himalaji, drugič v plezalsko še skoraj neodkritih gorah Arabskega polotoka, vendar iz njegovega pripovedovanja tega ni bilo zaznati.

Ne bi bilo prav, če se ne bi spomnil nanj tudi kot na informatika, ki je strokovne izzive obvladoval in premagoval z enakim mirom, zaupanjem, samozavestjo in uspehom kot alpinistične. Tudi pri svojem strokovnem delu je postavil vodila, ki se jih ne bo dalo obiti iz strokovnih in etičnih razlogov.

Pavle, manjkaj nam boš, pogrešali te bomo.

*Niko Schlamberger,
predsednik Slovenskega društva Informatika*